

Mediji i informiranje

Opći sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 26/15
U Luxembourg 27. veljače 2015.

Presuda u predmetu T-188/12
Patrick Breyer / Komisija

Komisija ne može automatski uskratiti pristup podnescima država članica u okviru postupka pred Sudom zbog toga što je riječ o sudskim dokumentima

Odluka o zahtjevu za pristup treba biti donesena na temelju Uredbe o javnom pristupu dokumentima koje čuvaju Europski parlament, Vijeće i Komisija

Prema Ugovorima Unije, svaki građanin Unije¹ načelno ima pravo na pristup dokumentima² institucija, tijela, ureda i agencija Unije. Međutim, Sud Europske unije³ podliježe toj obvezi transparentnosti samo kad obavlja administrativne zadaće, tako da je sudska aktivnost kao takva isključena iz prava na pristup dokumentima. Uredba br. 1049/2001⁴ detaljno uređuje pristup dokumentima koje čuvaju Europski parlament, Vijeće i Komisija. Njome je među ostalim predviđeno izuzeće na temelju kojeg te institucije moraju uskratiti pristup dokumentu ako bi njegovo otkrivanje ugrozilo zaštitu sudskog postupka, osim ako za njegovo otkrivanje postoji prevladavajući javni interes. Kad je riječ o dokumentima koji potječu od države članice, uredbom je propisano da ta država može od institucije zatražiti da ih ne objavi bez njezine prethodne suglasnosti.

Patrick Breyer zatražio je u ožujku 2011. od Komisije da mu odobri pristup, među ostalim, **podnescima koje je Austrija Sudu podnijela u okviru postupka zbog povrede obveze** koji je Komisija protiv te države članice pokrenula zbog neprenošenja Direktive o zadržavanju podataka⁵. Taj je sudski postupak zaključen presudom Suda od 29. srpnja 2010⁶. Komisija je uskratila pristup tim podnescima, čije prijepise čuva, zbog toga što ne ulaze u područje primjene Uredbe br. 1049/2001. P. Breyer je stoga pred Općim sudom Europske unije pokrenuo postupak i zahtijevao poništenje odluke kojom je Komisija odbila taj zahtjev⁷.

Opći je sud današnjom presudom poništio Komisijinu odluku kojom je taj zahtjev odbijen.

Opći sud smatra da **sporni podnesci ne predstavljaju dokumente Suda koji bi zbog toga bili isključeni iz područja primjene prava na pristup dokumentima i stoga iz područja primjene Uredbe br. 1049/2001.**

Naime, valja razlikovati s jedne strane isključenje, na temelju Ugovorâ, sudske aktivnosti Suda iz prava na pristup dokumentima od podnesaka sastavljenih u svrhu postupka pred Sudom. Potonji,

¹ Kao i svaka fizička ili pravna osoba koja boravi ili ima sjedište u nekoj državi članici (članak 15. stavak 3. prvi podstavak UFEU-a).

² Neovisno o njihovoj mediju

³ Kao i Europska središnja banka i Europska investicijska banka. Institucija „Sud Europske unije“ podrazumijeva Sud, Opći sud i Službenički sud.

⁴ Uredba (EZ) br. 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije (SL L 145, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 16., str. 70.)

⁵ Direktiva 2006/24/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2006. o zadržavanju podataka dobivenih ili obrađenih u vezi s pružanjem javno dostupnih elektroničkih komunikacijskih usluga ili javnih komunikacijskih mreža i o izmjeni Direktive 2002/58/EZ (SL L 105, str. 54.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 50., str. 30.)

⁶ Presuda Suda od 29. srpnja 2010., Komisija/Austrija, [C-189/09](#)

⁷ Finska i Švedska su u ovom postupku sudjelovale u potporu P. Breyera.

iako čine dio sudske aktivnosti Suda, ipak ne ulaze u isključenje utvrđeno Ugovorima, pa za razliku od prvih podliježu pravu na pristup dokumentima.

Stoga iz sudske prakse jasno proizlazi da podnesci koje Komisija sastavi i podnese sudovima Unije ulaze u područje primjene Uredbe br. 1049/2001. Slijedom toga, upravo na temelju te uredbe i osobito na temelju izuzeća koje je njome posebno predviđeno radi zaštite sudskog postupka⁸ valja odlučiti treba li ili ne odobriti pristup takvom podnesku.

Opći sud smatra da nema nikakvog razloga da se u cilju njihova uključenja u područje primjene prava na pristup dokumentima pravi razlika između podnesaka koji potječu od Komisije i onih koji potječu od države članice. Opći sud također podsjeća da je zakonodavac Unije donošenjem Uredbe br. 1049/2001 ukinuo „pravilo o autoru“ na temelju kojega zahtjev za pristup dokumentu, kad je autor dokumenta koji čuva institucija treća strana, treba poslati izravno autoru tog dokumenta.

Opći sud iz toga zaključuje da sporni podnesci ulaze u područje primjene Uredbe br. 1049/2001. Navodi međutim da ta tvrdnja ne dovodi u pitanje primjenu, ako je to potrebno, jednog od izuzeća predviđenih uredbom (osobito izuzeća koje se odnosi na zaštitu sudskog postupka) niti mogućnost države članice o kojoj je riječ da od dotične institucije zatraži da ne objavi njezine podneske⁹.

Opći sud ističe da njegova presuda ne prejudicira odgovor na različito pitanje, a to je obuhvaća li područje primjene Uredbe br. 1049/2001 i akte koje je donio sam sud (kao što su zapisnici s rasprava) i koje je instituciji poslao u okviru sudskog postupka.

Osim toga, Opći sud podsjeća da sukladno sudskoj praksi nijedno pravilo ili odredba ne ovlašćuje niti sprečava stranke u postupku da trećim stranama otkriju vlastite podneske i da su stranke, osim u iznimnim slučajevima u kojima bi otkrivanje dokumenta moglo naštetiti dobrom sudovanju, slobodne otkriti svoje vlastite podneske.

S druge strane, Opći je sud utvrdio da je P. Breyer zloupotrijebio pravo time što je na internetu, za vrijeme trajanja ovog postupka, objavio određene dokumente, među kojima se nalazi Komisijin odgovor na tužbu i njezin dopis kojim od njega zahtijeva da sa svoje internetske stranice taj podnesak ukloni. Naime, P. Breyer je tom objavom svoje pravo na pristup Komisijinim pismenima upotrijebio u svrhu koja se razlikuje od vlastite obrane u ovom postupku i time je povrijedio pravo Komisije da svoje stajalište brani neovisno o svim vanjskim utjecajima. To je osobito tako zato što je korisnicima interneta uz tu objavu dana mogućnost objave komentara, od kojih su neki bili kritični prema Komisiji. Ta zlouporaba prava navela je Opći sud da P. Breyeru naloži snošenje polovine vlastitih troškova unatoč tomu što je prihvatio tužbu.

NAPOMENA: Protiv odluke Općeg suda može se, u roku od dva mjeseca od njenog priopćenja, Sudu podnijeti žalba ograničena na pravna pitanja.

NAPOMENA: Tužba za poništenje služi za poništenje akata institucija Unije koji su protivni pravu Unije. Pod određenim uvjetima države članice, europske institucije i pojedinci mogu podnijeti tužbu za poništenje Sudu ili Općem sudu. Ako je tužba osnovana, akt se poništava. Dotična institucija mora popuniti eventualnu pravnu prazninu nastalu poništenjem akta.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Opći sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

⁸ Kada je riječ o tom izuzeću, Sud je već priznao da dok je neki sudski postupak u tijeku, postoji opća pretpostavka prema kojoj otkrivanje podnesaka koje je institucija podnijela u okviru tog postupka ugrožava njegovu zaštitu.

⁹ U odnosu na potonju mogućnost, Opći sud podsjeća da nije riječ o pravu općeg i bezuvjetnog veta čiji bi učinak bio da se po vlastitoj diskreciji protivi otkrivanju dokumenata koji od nje potječu i koje čuva institucija. Ta mogućnost dotičnoj državi članici omogućuje sudjelovanje u odlučivanju o dozvoli pristupa predmetnom dokumentu, pa i kada je riječ o podnescima sastavljenima u svrhu sudskog postupka.